

врѣме и да се отпрати за границата къмъ Тимокъ. Тамъ турскитѣ башибозуци и черкези минали границата и ограбили нѣкои отъ околнитѣ села. Събранитѣ прѣзъ тая нощъ, подъ командата на нашия газда — офицеръ, още при пукването на зората се отправиха за границата. Молиха и насъ да се запишемъ и ведно да спасиме брачата сърби отъ турския грабежъ. Отговорихме имъ, че сме съгласни, само, че ще се запишемъ въ Кладово. Слѣдъ като замина азпасната войска и ние слѣдъ малко потѣглихме за Кладово. Прѣстигнахме тамъ слѣдъ пладне и безъ да се отбиваме въ града; слѣзохме право при брѣга, качихме се на една лодка, прѣплувахме Дунава и стѣпихме на ново пакъ въ свободната за насъ Румания, въ града Турно-северинъ, като за послѣднийо прости, изпѣхме слѣдния пѣсенъ:

„С' Богомъ, дива Сърбию!

„С' Богомъ, сестро нашо!

. . . . .

Азъ останахъ да чакамъ Петъръ Симеоновъ около 20 дни още въ Турно-северинъ, но неможахъ да го дочакамъ. Отъ друга пѣкъ страна вѣрвахъ, че не ще може да вземе похарченитъ ни пари подиръ четата. Това е най-вече, което ме накара да напустна Турно-северинъ. Отъ тамъ отидохъ въ Букурешъ. Говореше се, че Централния комитетъ се билъ вече съживилъ и дѣйствувалъ твърдѣ усилено за вдигане революция въ България. Вѣстникъ „Знаме“ бѣше започналъ пакъ да излазя. Много вѣщо се списваше. Бѣхъ слѣзълъ въ Балошъ, малкъ единъ румански градъ. Тамъ имахъ единъ приятель, който се именуваше Жапунъ Георги. Той бѣ кундурадѣия. Имаше си собственъ дукань, кждѣто и работеше. Подирихъ го, обаче за мое несчастье указа се, че заминалъ за Букурешъ по своя частна работа. За съжаление че и паритѣ ми бѣха вече на прѣвръшване. Имахъ още само единъ франкъ. Вечеръта останахъ въ една кръч-